

Ryan Trecartin & Lizzie Fitch

[SELECTED BY]

Screening #1: 29.11.2018 (7:45 pm)

Junior War (2013)

Comma Boat (2013)

CENTER JENNY (2013)

Item Falls (2013)

Screening #2: 6.12.2018 (7:45 pm)

Mark Trade (2016)

Screening #3: 11.12.2018 (7:45 pm)

Temple Time (2016)

De Amerikaan Ryan Trecartin verwierf, samen met zijn partner Lizzie Fitch, de laatste jaren veel aanzien in de wereld van de beeldende kunsten. Naast zijn sculpturen en schilderijen staat Trecartin vooral bekend voor zijn *high speed* collageachtig videowerk waarin hij refereert aan, en over-identificeert met de digitale beeld- en consumptiecultuur van het internet.

Trecartins werk komt op een collectieve manier tot stand. Vooreerst is er Lizzie Fitch, zijn artistieke partner: samen met haar runt hij een filmstudio in Los Angeles. Fitch speelt ook een belangrijke rol bij het ontwerpen van de settings in de films en hun tentoonstellingen. Daarnaast acteren en figureren veel van hun vrienden en kennissen in Trecartins films. Hij en Fitch spelen zelf ook steeds mee. Tot op zekere hoogte vertonen zijn films in uitvergroete mate het soort wereld waarin zij leven.

De term 'post-internetkunst' keert vaak terug in teksten en kritieken over Trecartins en Fitchs werk. Deze benaming wordt doorgaans toegevoegd aan een jonge generatie *digital natives*, in wier artistieke werk je overduidelijk de invloed van de digitale cultuur ziet. Post-internet is echter een gecontesteerd begrip, omdat het voorvoegsel 'post-' verwarring scheidt. Het gaat niet over kunst 'na het einde van het internet', of 'vrij van internet', maar over kunst die in al haar poriën het wereldwijde web en zijn digitale esthetiek ademt. Het internet doordringt zodanig de 'echte wereld' dat er geen heldere scheidingslijn meer is tussen online en offline. Zo worden gebeurtenissen geënceneerd met het oog op de productie van foto's die kunnen circuleren op sociale media, leidt digitaal pestgedrag tot al te werkelijke zelfmoorden, zorgt de distributie van *fake news* voor politieke aardverschuivingen, et cetera. Om maar niet te spreken over het 'internet der dingen', waarbij hele huishoudens aan het internet worden gekoppeld. Post-internetkunst toont de impact van de hedendaagse hyperconnectiviteit en infobesitas op onze manieren van denken, spreken, voelen en handelen.

De films van Trecartin en Fitch zijn overdadige, chaotisch gemonteerde clusters van uiteenlopende materialen. De meeste flitsende Hollywoodaanse actiefilms steken bleek af tegenover dit werk. Er wordt voortdurend gesprongen tussen verschillende *takes* en de camera staat nooit stil. Voortdurende distractie is het resultaat. Het is moeilijk om als kijker een eenduidig

verhaal uit het videowerk te destilleren. Eerder creëren Trecartin en Fitch een immersieve beleving van een waanzinnige, op hol geslagen wereld.

In tentoonstellingen wordt hun videowerk slechts uitzonderlijk louter als film getoond. De immersieve ervaring van het filmwerk wordt uitvergroot door de decoratieve sets waarin de films steeds worden gepresenteerd. Zo kan het zijn dat je in een ruimte met massagestoelen terecht komt, in een motelbar, of een fitnessruimte. Vaak worden deze artificiële omgevingen bevolkt met rekwisieten en stukken decor van hun filmsets.

De presentatie van Trecartins en Fitchs werk in KRIEG neemt een andere vorm aan. Hun werk is in België immers nog maar zelden vertoond. Om hieraan tegemoet te komen, en ons de mogelijkheid te geven ons onder te dompelen in meerdere van hun werken, werden Trecartin en Fitch gevraagd om vorm te geven aan de allereerste editie van [Selected by]. [Selected by] is een jaarlijks terugkerende screening, waarbij telkens *carte blanche* wordt gegeven aan een andere videokunstenaar om een screening samen te stellen uitsluitend met eigen werken. In plaats van één avondvullend programma stelden de kunstenaars zelfs voor om drie avonden te organiseren.

Trecartin en Fitch leveren met hun werk niet louter kritiek op de post-internetconditie, maar trachten de vermenging van de digitale en de

KRIEG

29.11 + 6.12 + 11.12.2018

Elfde-Liniestraat 25
3500 Hasselt (BE)

KRIEG.pxl-mad.be

analoge wereld in kaart te brengen, en te zoeken naar hoe het hoge communicatie- en informatie-debiet van vandaag nieuwe manieren van zijn en een nieuw soort poëzie genereert.

Voor KRIEG hebben Fitch en Trecartin zes films geselecteerd. Voor het eerste programma selecteerden ze vier werken uit 2013.

Het videowerk 'Junior War' (2013) is waarschijnlijk erg herkenbaar voor vele millennials. In deze korte film volg je een groep studenten die een nacht gaan feesten. De jongeren worden dronken en gaan op stap om brievenbussen te trashen, tegen huizen te plassen, de politie uit te dagen. Dit werk toont een 'vroeg' Trecartin, waarbij het bronmateriaal minder geënceneerd is dan het latere videowerk. Het is, in een zekere zin, een documentair werk, opgebouwd aan de hand van fragmenten die Trecartin tijdens zijn studententijd filmde. 'Junior War' geeft een goed beeld van de context waarin Trecartin opgroeide.

Het tweede videowerk, 'Comma Boat' (2013), toont ons een meer geënceneerde, theaterlere werkelijkheid. De ontwikkeling van Trecartins esthetiek die plaats vindt in dit werk zal kenmerkend blijken voor al zijn werk tot vandaag. In 'Comma Boat' bevraagt Trecartin machtsposities. Het is een meta-film over zijn eigen positie als kunstenaar waarin hij op humoristische wijze de kunstwereld bevraagt. "I've made up so many different alphabets just to get ahead in my field." vertelt een van de personages. Maar de film is complexer dan het louter lamenteren van de notie van macht. Trecartin toont tegelijkertijd aan dat we zelf mee verantwoordelijk zijn voor het insceneren van de machtsverhoudingen die ons omringen.

In 'CENTER JENNY' (2013) spitten Trecartin en Fitch de idee van machteloosheid verder uit. In de film zien we verschillende "Jenny's", een soort nieuw geconstrueerd vrouwelijke archetype, waarbij de enige differentiatie tussen de Jenny's gebaseerd is op hoeveel macht ze zich kunnen toe-eigenen. Al deze Jenny's hebben één doel: de 'source' te bereiken. Hoe dichterbij het centrum hoe beter. Maar tegelijkertijd: hoe dichterbij het centrum hoe meer het gevaar om opgeslokt te worden door de krachten die de wereld creëren. Aan het centrum valt niet te ontsnappen, wie erbuiten valt, rest onzekerheid en kwetsbaarheid.

'Item Falls' (2013) presenteert zich als een auditie. Onder andere de roodharige Jenny keert terug. Dit keer zelfzeker; ze wil het maken van het basisniveau naar het centrumniveau. De drijvende kracht achter de auditie is een producent genaamd TK. 'Item Falls' stelt vragen over de mate van vrije wil die we hebben. Is wat we zien echt? Wat betekent het om normaal te zijn?

Het tweede en derde filmprogramma toont recentere werk. Waar de films uit 2013 strikte scripts volgen, zijn deze recentere werken losser in structuur. De acteurs hebben meer inbreng in zowel tekst als kleding. Vaak worden regieaanwijzingen 'live' gegeven, of zeggen de acteurs hun commentaar over het werk luidop.

In 'Mark Trade' (2016) zien we Trecartin en Fitch loskomen van hun filmstudio en de natuur intrekken. We volgen er een figuur die voortdurend monologen aflevert voor de camera terwijl hij het Amerikaanse platteland doorkruist. 'Mark Trade' toont een verontrustende clash tussen eeuwenoude natuur en hedendaagse cultuur.

Het laatste videowerk dat Trecartin en Fitch voor dit programma kozen is 'Temple Time' (2016). Deze film evoceert een vreemde *reality show* waarin spokenjagers op zoek gaan naar bovennatuurlijke activiteiten in een verlaten 'Vrijmetselaarstempel'. Dit werk heeft iets weg van de cultfilm 'The Blair Witch project', echter zonder de horror, maar wel de nervositeit die het bij de toeschouwer kan opwekken.

Trecartin en Fitch slagen erin om op groteske manier de hedendaagse internetcultuur te commentariëren doorheen hun werk. Hun commentaar blijft echter niet beperkt tot louter een kritische omgang met deze cultuur: het unieke aan hun werk is dat ze erin slagen om er geheel nieuwe, ontwrichtende werkelijkheden mee te creëren.

Michiel Van de Velde

*

Ryan Trecartin en Lizzie Fitch leerden elkaar kennen in 2000 toen ze beiden studeerden aan de Rhode Island School of Design; sinds 2001 werken ze samen. Hun werk was o.m. te zien in het MoMA PS1 (New York, 2011), Musée d'Art Moderne de la Ville de Paris (2011) en Kunst-Werke (Berlin, 2014). Tevens participeerden ze in The New Museum Triennial (2009), Venice Biennale (2013) en Berlin Biennale (2016). Waar ze tot voor kort woonden en werkten in Los Angeles, hebben ze recent hun uitvalsbasis verlegd naar Athens, Ohio.